

HAKLIK NORBERT

Mona Lisa elrablása

(RÉSZLET EGY KÉSZÜLŐ REGÉNYBŐL)

Tibor koccintásra emelte az italát. Összecsendült a két pohár. A zaj hallatán Mona Lisa, a sisakos kaméleon rándult egyet Szapáry Tibi bárszéke alatt, azonban cimborámnak egyetlen pisszentéssel sikerült megnyugtatnia a jószágot. Mire felhajtottam a maradék whiskys kólát, arra lettem figyelmes, hogy amíg mi Amálka néni történetét tárgyalgattuk, addig igencsak megelevenedett körülöttünk a *Metro Music Club* mélyén a brünni péntek este.

A tízegynéhány méternyi hosszú bárpult mögött már vagy tucatnyi kocsmáros szorgoskodott, bravúros sebességgel csapolva a korsó söröket, valamint egyszerre elegánsan és szaporán mixelve a koktélokat, lépést tartandó a lassan, de biztosan hízó sorokkal. A bejárat felől már nem csak egyesével érkeztek a vendégek. A felszínre vezető lépcsősor alja ekkor már inkább csoportokkal táplálta tovább a *Metro Music Club* közönségét, s e csoportok tagjai szemlátomást többnyire már maguk mögött tudták a tartalmas éjszakát előkészítő alapozást. A korábbi majdnem-csendet pohárcsilingelés, rendelések, női kacajok, és egyre harsányabb beszédfoszlányok kavalkádja váltotta fel, és a hangorgiát áthatotta a magát egyelőre még önön jószántából visszafogó, de láncait veszíteni bármely pillanatban szíves-örömet készen álló tömeg energiája.

Rájöttem, honnan volt annyira ismerős ez a helyzet. Azokból az időkből, amikor vidéki művházak koncertteremmé alakított alagsorában vártuk a kilencvenes évek elején, hogy színpadra lépjen a Pál Utcai Fiúk, vagy a Vágtázó Halottkémek.

És hótziher, hogy azokban az időkben nagyon felpaprikázódtam volna, ha valaki azt mondja, húszegynéhány évvel később majd egy diszkóban fogom újraélni ezt az érzést.

Éppen nekifogtam volna, hogy megosszam Tibor barátommal felismerésemet. Tibi azonban rám se hederített. A társaságot figyelte, amelynek tagjai hangosan kacarászva, a jó módot ízléses mértéktartással demonstráló szerelésüknek köszönhetően mégis némiképp méltóságteljesen tartottak a bejáratról a bár irányába.

A kis csapat beállt a bárpult felé araszoló egyik sor végére. A társaság egyik tagja, egy sötétkék, egysoros, brites szabású öltönyt viselő fiatalember átkarolta a mellette várakozó lány vállát. A félhomály és a távolság dacára is feltűnő volt, hogy a lányt olyan lábakkal áldotta meg a sors, amelyek csontosnak volnának nevezhetők, ha nem helyezte volna el rajtuk tökéletes esztétikai érzékével az anyatermészet azt

a néhány izomköteget és lágy ívű húsdomborulatot, így azonban csak egyetlen szóval lehetett illetni őket: gyönyörű. Az öltönyös srác belesúgott valamit a lány fülébe, majd az egyik asztal felé kezdett mutogatni, amely csodák csodájára még mindig szabadon várta a vendégeket, tőlünk kissé távolabb, a táncter fal felőli sarkánál. A világszép lábak tulajdonosa erre lelkesen bólogatni kezdett, összegyűjtötte a társaság másik két nőnemű tagjától a retikulókat, aztán elindult, hogy foglalja az asztalt, amíg a többiek gondoskodnak az italokról.

Épp mellettünk haladt el a lány, akiről, alighogy közelebb ért, kiderült, hogy inkább fiatal nőt kell tisztelnünk benne – olyat, akinek a mozdulataiban és a lépteiben még mindig ott bujkál valami a kamaszos szertelenségéből, de tekintete és arcvonásai már azt adják a világ tudtára félreérthetetlenül, hogy ő nem kamaszlány többé, hanem nő, aki tudja, hogy mit akar, és készen is áll arra, hogy megszerezze. Ráadásul e tekintet forrása egy valószínűtlenül világoskék szempár volt, amely igen markáns kontrasztot alkotott a hullámos, sötétbarna hajzuhataggal.

Tibor barátom magán kívül volt. Majd leesett a bárszékről, ahogy az asztal fölé hajolva áradozott.

– Milán, láttad ezt? Barna haj és kék szem! Otthon a barna-barna kombóval lehet Dunát rekeszteni, itt meg a szőke-kékkel Svratkát és Svitavát. Ezekben a párosításokban pedig itt is, ott is volt részem annyi, hogy az több férfiéletre elég volna – adta a macsót Tibor barátom. – De sötét haj és világoskék szemek? Párját ritkítja!

Elfogott a kísértés, hogy megtörjem képzavarokra rendszerint oly érzékeny cimborám lendületét valami kíméletlen megjegyzéssel a párját ritkító szem apropóján, azonban Tibort ekkor már nem lehetett megállítani.

– Tudod te, Milánom, hogyan néz rád egy ilyen szempár, amikor a gazdasszonyát éppen a csúcsra juttatnod? Én még ma éjjel megtudom majd.

– Sok sikert hozzá, Tibi. Azt hiszem, szükséged lesz rá. Ugyanis szemlátomást van egy riválisod, és mintha némi főrral indulna – mutattam az öltönyös fiatalember felé, aki éppen egy pasztellszínekben pompázó koktélt nyújtott át gyümölcskarikákkal díszített pohárban a sötétbarna szépségnek, miután társaságuk immáron italokkal felszerelve csatlakozott az Adriakék szemű előőrshöz, aki hangos kacajjal, és egy kacér pillantással fogadta a kommentárt, amit a férfiú súgott a fülébe azt követően, hogy átadta neki az italt. A lány a szívószálon át beleszippantott a színekben gazdag nedűbe, aztán komoly ábrázatot vágott, és mélyen a srác szemébe nézett. Egy komótos mozdulattal kihúzta a koktélos pohárból a szívószálat, és egy lassú nyelvmozdulattal lenyalta róla a rátapadt színes cseppeket, anélkül, hogy közben egyetlen pillantással is megtörte volna a szemkontaktust az öltönyös fickóval.

Hangosan felröhögtem.

– Tiborom, éhes disznó makkal álmodik. Vagy inkább úgy volna pontosabb, hogy éhes makk...

– ...te csak azt hiszed – vágott közbe, mielőtt még komolyabban elkezdhettem volna bosszantani. – Csak húzza a srácot a csaj. Azt akarja, hogy kívánja, de esze ágában sincs rögtön engedni neki. Nézz rájuk. Ez csak a beetetés, a násztánc még odébb van. Hidd el nekem, volt időm, hogy kiismerjem az itteni csajokat meg a praktikáikat. Nem azt mondom, hogy ezek itt ketten nem lesznek szeretők, de tuti, hogy nem ma fogják elhálni a frigyet. Ha most akarná a csaj, akkor nem ide jöttek volna, és nem így viselkedne vele. Valami miatt fontos neki, hogy teljesen magába bolondítsa a fickót.

– Örülök, hogy ilyen nagy szexuálpszichológus lett belőled itt, Brünnben. Annak pedig még jobban örülnék, ha elmagyaráznád, de logikusan és meggyőzően, honnan ered a sziklaszilárd meggyőződésed azt illetően, hogy neked viszont már ma éjjel sikerül becserkészned a csajt.

– Kacérkodik. Játssza a kíméletlen csábítót A gátlástalan szukát. Nem létezik, hogy ne pörgesse be magát közben. Hidd el nekem, úgy fel van izgulva a csaj, hogy majd' felrobban. Csak visszafogja magát.

– Rendben van, elfogadom, meggyőztél. Na de még ha igaz is, hogy tombolnak benne a kitörni készülő szexuális energiák, ugyan mi sugallja, hogy éppen veled fogja majd szabadjára eresztetni őket, akit még nem is ismer?

– A tapasztalat, Milánom, a tapasztalat. Szaladj el még egy kör whisky-kóláért, aztán figyelj.

Amikor beálltam a sor végére, a DJ úgy ítélhette, megérett az idő arra, hogy adagolni kezdje a talp alá valót. Először a *Blue Monday* elektronikus dobpulzálása kezdte remegtetni a falakat, amire eleinte akár azt is hihettem volna, valami kortárs technobanda hasznosította újra a New Order nyolcvanas évekbeli klasszikusának intróját. Ám amikor fokozatosan hangosodva beúszott a dob gép előterébe a félreismerhetetlen szintiszólam, rájöttem, hogy nem is jártam annyira messze a valóságtól, amikor hajdan volt gimnazista koromat idézte fel bennem a hely hangulata. Aztán valami jelenkori szám következett, azonban hogy ki fia-borja volt az előadó, arra nekem, aki valamikor Joe Strummer halála környékén szűntem meg követni a kortárs trendeket, esélyem sem volt ráismernem. Pedig nem volt rossz muzsika, de nem ám! Azonban mintha csak az én zenei ízlésemet klónozta volna a lemezlovas, a következő nótával ismét visszatért az ezredvég Manchesterébe. A *Step On*-t kezdte játszani a Happy Mondays-tól. Annyira beleköltözött a lábamba a bugi, hogy majd' magamra lögyöltem a whiskey-kólákat, mire – nagyjából Shaun Ryder hatodik „*You're twisting my melon, man!*”-je körül – sikerült visszaküzdennem magam az egyre sűrűsbödő tömegben keresztül Tibihez.

– Tibi, azt hittem, valami tuc-tuc technobarlangba hoztál engem, aztán még kiderül, hogy még ma is játszanak ilyen helyeken jó zenéket.

– Aha – szegezte tekintetét Tibi feszülten a táncparkett felé.

– Nem tudom, te annak idején hogy voltál vele, de most egészen fura visszagondolni arra, mennyire berzenkedtünk akkoriban, kérlelhetetlen darkosként a New

Order ellen, mert hogy „elposodtak”, ahelyett, hogy megmaradtak volna Ian Curtis nélküli Joy Divisionnek. Pedig csak másképp volt baromi jó zene mindkettő!

– Hát ja – felelte Tibor, miközben még mindig a táncteret bámulta katatón közeli állapotban.

– Még egyetemistaként vettem észre, hogy elkezdődött a hanyatlás. Emlékszem, végzős voltam, amikor a gólyabálon odavittem a DJ-nek egy Sisters of Mercy kazetát, a *Temple of Love*-hoz tekerve, aztán visszaadta, hogy ha arra vágyom, akkor hallgassam otthon.

– Bizony – nyugtázta mondandómat Szapáry Tibi, aztán hirtelen felcsillant a tekintete, és mocorogni kezdett.

– Milán, ez a DJ itt azt is szokta játszani. A *Temple of Love*-ot, az Ofra Hazá-s változtatot. Egyszer még a *Doctor Jeep*-et is lenyomta. Aztán meg... – és itt Tiborom lekászálódott a bárszékről, felnyalábolta alóla a sisakos kaméleont, Mona Lisát, és fette az asztal tetejére. A jó fél méteres gyíkocská izgatottan kezdte forgatni szemgolyóit, szokása szerint más és más irányba, és zöld színárnyalata is egyre élénkebbre váltott, miközben bőrre a legkülönbébb színeket és mintákat rajzolta a diszkólámpák és a stroboszkópok fénye.

Rögvest megértettem, mi billentette ki cimborámat addigi látszólagos passzivitásából, amint az egyik stroboszkóp-villanás közepette megpillantottam a kék szemű, sötétbarna hajú lábszépség-világbajnokot, alig pár lépésnyire az asztalunktól, amint vélhetően a mellékhelyiségek felé tartott.

Tiborom közben tovább folytatta.

–...hallottam én itt már Clasht is, barátom. De nem ám csak a *Should I Stay or Should I Go*-t...

És itt Tiborom jól felemelte a hangját, mintha még a hangfalakat is túl akarta volna harsogni.

– ...HANEM MÉG A ROCK THE CASBAH-T IS JÁTSZOTTÁK!

Rögvest rádöbentem, mi volt Szapáry Tibi szándéka mindezzel a színjátékkal, amint cimborám ordítása hallatán a hosszú lábú szépség, aki ekkor éppen a mi asztalunk mellett haladt el, önkéntelenül is felénk fordította a fejét. Amint azzal az igézően világoskék szemével megpillantotta Mona Lisát, a szája elé kapta a kezét, és felsikoltott:

– *Ježíš Maria!*

Ekkor Tibor barátom felpattant, és jobbjával Mona Lisa pórázat markolva elkezdett valamit csehül magyarázni a szépséges nőszemélynek, aki elnevette magát, aztán kissé színpadias pihegéssel jelezve, hogy riadalma azért még nem múlt el teljesen, mosolyogva válaszolt neki. Én persze még ha hallottam volna is, miről diskurálnak, egyetlen egy árva szót sem értettem volna meg belőle.

Tiborom ekkor baljával megcirógatta a cseh szépség karját, aztán belesúgott valamit a fülébe. Egy pillanatig mindketten mozdulatlanul, némán álltak, Tibor pedig félmosollyal az arcán bámult a tengerkék szempárba, mint aki kíváncsian várja, mi-

lyen feleletet kap majd a kérdésére. Aztán a lány fordult egyet, és szexuális zaklatásnak is beillő csípőringással elvonult a bejárat és a mellékhelyiségek felé.

Tibor a kezembe nyomta Mona Lisa pórázát.

– Tedd le Monát az asztal alá! A pórázát el ne engedd! És vigyázz, nehogy rálépjen valaki!

És elinalt a leányzó világszép lábainak nyomában.

Stroboszkópok és diszkófények ide vagy oda, Mona Lisa már közel járt ahhoz, hogy elszundítson, amikor Szapáry Tibor barátom jó húsz perccel később visszatért.

– Te Tibi, csak nem...?

– De bizony, barátom. Jól megpakoltam a férfi vécében. És ne tudd meg, hogy nézett azokkal a világoskék szemével közben.

– Na de most hol van?

– Átment a nőibe, hogy megigazítsa a sminkét. A végén, hmmm, kissé sikerült szétzilálnom neki, hogy úgy mondjam. Meg aztán nem is akarja, hogy az öltönyös csóka velem együtt lássa visszajönni. Tervei vannak vele. Tudod, megmondtam.

– Tiborom, te aztán nem vagy semmi – mondtam, és nem is nagyon kellett színészkednem, hogy kiérződjék a hangomból az őszinte elismerés.

– Na de most menjünk – folytatta, és közben a karjaiba vette Mona Lisát. – Szerintem kerüljünk egyet a bárpult felé, csak hogy biztosan ne legyen gebasz.

Úgy is tettünk. Láttam, hogy közben a szép lábak világbajnoka éppen a mi asztalunk mellett halad el, útban a társaságának állomáshelye felé a tánctér sarkában.

– Fogjuk közre Mona Lisát, nehogy nekilökődjék valamelyik részeg állat – szólt rám Szapáry Tibi. Aztán a fal mellé húzódva, az éppen érkező vendégek elől testével takarva jószágot, elindult felfelé a lépcsősoron, miközben én bal felől igyekeztem élő pajzsot képezni közte és a lefelé igyekvők között.

Amikor kiléptünk a brünni éjszakába, valósággal elvakított a Poštovská utca lámpáinak fénye.

– Te Tibi, mit mondtál a csajnak? – kérdeztem Szapáry barátomat, miközben a brünni főtéren, a náměstí Svobodyn vágunk át, a zöldségpiac felé. A tér délnyugati végében pestisoszlop állt, tetején Máriával és a kisdéd Jézussal, a nagy brünni pestisjárvány áldozatainak állítva emléket. A kőből faragott Szűzanya egy több embernyi magas, ébenfekete dildóra vetette tekintetét, amely a tér túlsó szegletében meredezett az ég felé. Mint egy nappal korábban, a *Na Stojákából* visszafelé jövet Tibortól megtudtam, a látszattal ellentétben a szobor nem műfalloszt, hanem órát ábrázolt, amit mi sem tanúsíthatna egyértelműbben, mint hogy a figyelmes szemlélő fel is fedezhette a szerv felső kvadránsán a digitális számlapot. Legalábbis ha valóban nagyon figyelmesen szemlélte.

– Én csak annyit – felelte Tibor –, hogy ha tetszik neki a gyíkom, akkor a mada-ramat is szívesen megmutatom neki.

Már megint kiülhetett az arcomra az értetlenség, mert Tibor hozzátette:

- Madár. Csehül *pták*.
- A lényegre, Tibor.
- Tudod, náluk a madár ugyanaz, mint nálunk a gyík.
- Aha, most már világos. Nagy barom vagy te, Tibor – feleltem elismerően.

Tibor erre méltatlankodást színelve, ám azért szemlátomást ügyelve arra, ne-hogy kieressze jobbából Mona Lisa, a kaméleon pórázát, széttárta a karját, és így szólt:

- Ha egyszer működik...

Ennyiben maradtunk. Amúgy sem volt alkalmas a helyzet tartalmasabb társalgásra, egyrészt a tömeg miatt, amelyen át kellett verekednünk magunkat, másrészt pedig azért, mert e tömeg tagjai közül számosan már oly mértékben apasztották a cseh- és morva mezőgazdaság folyékony halmazállapotú termékeit az est során, hogy elégedettségüket hangos óbégatással és sikolyokkal vegyített viháncolással juttatták kifejezésre.

Csak akkor enyhült a hangzavar, amikor a Šilingrovo náměstít is magunk mögött hagytuk, és ráfordultunk a Pellicovára. A szellő élesztőre, valamint frissen sült kenyérré emlékeztető illatokat hozott magával a völgyből, a Starobno sörgyár irányából. Fent, a hegytetőn szemkápráztató ragyogással verték vissza a reflektorok fényét a Špilberk hófehér falai. A városközpont nyüzsgésével összehasonlítva mármár idilliként is hathatott volna a Pellicova utca csendje, azonban ez a csend valójában csak viszonylagos volt. Nem csupán azért, mert a gyér, éjjeli forgalomban az autók zajának hiánya csak tovább hangsúlyozta a főpályaudvar felől a tehervonatok kerékcsettogását, de amiatt is, hogy az óváros a késői óra dacára rendszeresen ráeresztett a Pellicova utcára egy-egy, a mulatozásból hazafelé tartó, vagy újabb partik színhelye felé igyekvő társaságot. Afelől pedig, hogy a Pellicova igencsak megfelelő helyszín lehet egy brünni est méltó lezárására, az *U Alberta*-ban tett látogatásaink óta nem volt semmi kétségem.

Már közel jártunk a református templomhoz, amellyel szemközt lépcsősor nyílt a századelőn épült Bauhaus lakóházak között, a völgy felé. Bő kétszáz méternyire mögöttünk újabb csoport fordult rá az utcára az óváros irányából, hangosan diskurálva, és egy pillanattal felismerni véltem a tengerkék szemű barna szépségnek a hangját, aki röviddel korábban, a *Metro Music Club*-ban oly élénk érdeklődést tanúsított Szapáry Tibi barátom és gyíkjá iránt.

- Tibi, csak nem Adriaszemű kedvesed, meg a társasága jön mögöttünk éppen?
- Milánom, megártott a Buzzy Bomb meg a whisky-kóla? Kétszer nem léphetsz ugyanabba a folyóba, főleg nem egyetlen este alatt. És egyébként is, már megtettem, amit megkövetelt.

- Hát, ha azt a folyót úgy hívják, hogy *U Alberta*, akkor bizony én másodjára is szívesen belelépnék ma éjjel.

– Milán, az *U Alberta* valóban világbajnok kocsmá, de nyitottnak kell lenned új élményekre is. Most máshová vislek el. Tuti, hogy ez is tetszeni fog.

Aztán tett egy hirtelen félfordulatot, és hátat fordítva a templomnak, elindult lefelé a lépcsőkön.

– Na, itt is vagyunk.

Akárhogy meresztgettem a szemem, eleinte nem láttam semmit sem, ami egy kocsmá közelségére vallott volna. Végül megpillantottam magasan a jobb felőli ház falán az egyik erkély korlátjához erősített cégért. Chevrolet-jelvényhez hasonlatos, szögletes, sötétzöld színű logó közepén tartotta két oroszlán a Klášter feliratot, alul pedig ez volt olvasható: *Na Blbým Místě*.

– Nyomás, befelé – ragadott karon Szapáry Tibi, aztán betuszkolt a lépcsősor oldalában szinte észrevétlenül megbúvó ajtón. Az ajtó pedig valóban egy kocsmába vezetett, és majdhogynem telház volt odabent. A tölgyfa asztalok egyikénél néhány jólelkű vendég kész volt helyet szorítani nekünk. Ekkor vettem észre az asztalsor túlsó végén a kőfalba illesztett terráriumot, amelynek lámpái alatt mintha csak Mona Lisa nagyobbik testvérkéje sütkérezett volna.

Tibor követte a tekintetemet.

– Igen, barátom. Itt fogant meg bennem az ötlet, hogy beszerezzem magamnak Mona Lisát. Amikor Petra, az a szépséges, semmirevaló, lelketlen ribanc kiadta az utam, beültem ide némi búfelejtésre néhány volt kollégámmal. Eldumáltam a tulajjal, és kiderült, hogy a tenyésztőnek, akitől ők vették a kaméleonjukat annak idején, éppen volt néhány eladó példánya. Így lett az enyém Mona Lisa.

Aztán csehre váltott, lévén, hogy megérkezett a pincér, felvenni a rendelést.

– Azt értettem, hogy rendeltél két korsó Kláštert. De mi egyebet kértél mellé?

– Fokhagymás pácban érlelt sült tarját. Ízleni fog.

– Jól hangzik. A Klášter az kolostor, gondolom.

– Pontosan.

– Kolostorban főzik?

– A Cseh paradicsomban, Hradišťe nad Jizerouban, a ciszterciek kezdték. Husz János is dolgozott egy darabig abban a kolostorban. Nem csoda, hogy olyan merész tanokat hirdetett, ha ilyen nedűből merített ihletet hozzá. Ettől függetlenül éppen a husziták rombolták porig a klastromot pár évvel azután, hogy megégették az öreg Jánost a pápisták. A kolostornak végképp annyi lett, de a sört tovább főzték. Ám mielőtt még az iménti okoskodásod mintájára téves következtetéseket vonnál le, előrebocsátom arra az esetre, amikor majd a Poličkát is megkóstoljuk, hogy azt nem a rendőrök főzik az őrön.

– Te tényleg nagy barom vagy, Tibor barátom – jegyeztem meg vigyorogva, már a második alkalommal aznap este. – És mit jelent a hely neve, ez a *Na Bulbí... ööö... Na Belbe...*

– *Na Blbým Místě*. Az annyit tesz, hogy *Kocsmá a hülye helyen*. Gondolom, nem kell magyaráznom, honnan a név.

Lehet, hogy a kocsmá helye hülye volt, de az biztos, hogy a fokhagymás tarjája zseniális. Ovális fa tálon hozta ki a pincér a szépen átsült, méreteres hússzeletet, rajta az enyhén paprikás szósszal, amelyben valósággal világitottak az ínycsiklandó fokhagyma-darabkák. A morváknál, mint Tibor barátomtól megtudtam, kecskeszarv névre hallgató macskapöcse-paprikából is bőséggel jutott a hús mellé. A kovászos uborka és a reszelt édeskáposzta sem hiányzott a kompozícióból, két kis tégelyben pedig torma, valamint mustár gondoskodott arról, hogy a fűszerezést tovább bonyolítani kívánó vendégnek is legyen alkalma kiélni kreativitását.

- És most harapj egyet a piros paprikába - lelkengett Szapáry Tibi teli szájjal.

- Ez tényleg erős! Pedig errefelé, ha valamire azt látod ráírva, hogy csípős, akkor inkább csak arra számíts, hogy talán érezni fogod benne a csípősség elmulasztott lehetőségét. Itt meg - és itt cimborám már szinte kiabált a lelkesedéstől - tényleg komolyan tolják! Ha csípős, akkor csípjén!

Emberes adag volt, meg kell hagyni, mégis hamarosan mindkettőnk előtt pucéran fénylett a fatányér. Tibor hátradőlt, és szemlátomást nagyon jól érezte magát.

- Ez jól esett, Milánom! Most pedig fojtsuk sörbe a disznót! De vegyünk mellé kísértőt is. Ünnepelni fogunk.

- Mit, Tiborom? A hódításodat a *Metro* vécéjében?

- Ugyan, Milánom. Az nálam rutin. Hanem amíg te délután húztad a lóbórt, addig engem visszahívott a cégtől a háeres csaj. Ahogy előre megmondtam, átjutottam a következő körbe. Úgyhogy jövő kedden közvetlen a menedzsmenttel interjúzok majd.

- Hát ez nagyon jó hír, barátom. Te aztán tényleg nagypályás vagy - fogtam hízelgőre, csak hogy időben elejét vegyem öntömjénezésének. - Úgyhogy a következő kört, a kísértővel együtt, én állom majd.

Időközben azonban akkorára hízott a tömeg, hogy a pultig alig lehetett ellátni.

- Kérdés, mikor lesz ideje ismét idejönni a pincérnek, hogy felvegye a rendelést. Ahogy elnézem a helyzetet, legközelebb már csak holnap, nyitás után - tettem hozzá.

- A felszolgálat ilyenkor már felejtse el. Nem véletlenül kellett minden addigig kifizetnem, amikor kihozta a kaját. Éjjel tizenegy után nincs az a pincérgárda, aki itt lépést tudna tartani a vendégsereggel. Szépen odamész a pulthoz, kivárod, vagy magad mögé tolakodod a sorodat, aztán hozod a piát. Abszint?

Halkan és tétován megszólalt bennem a kétség azt illetően, jó ötlet-e az abszintozás, de - bizonyára a korábban elfogyasztott söröknek és whiskys kóláknak is köszönhetően - hamar elhallgatott.

Talán szintén a korábban legurított italoknak is szerepe lehetett abban, hogy pár percnyi sorban állás után, látván, mennyien furakodnak elélem, én is elkezdtem félretenni a jó modort. Törekvésemet, pontosabban tolakvásomat siker koronázta, ugyanis hamarosan mindkét hüvelykemen ott függött a rézszerű Klásterrel megtöltött korsó, két markomban pedig egy-egy zöld abszinttal teli stampedlis poharat

szorongattam ügyelve, nehogy egy milliliternyi is kilögybőljek belőle, mielőtt viszszaérnék az asztalhoz, ahol Szapáry Tibi barátom és Mona Lisa várt rám.

A kilögybőlés esélyeit minimalizálandó testcselhez folyamodtam, és a korsókat-poharakat felsőtestemhez közel tartva, farolva kezdtem távolodni a pultról.

Azonban hamarosan ellenállásba ütköztem. Ami az ellenállást illeti, kétségkívül tökéletesen beszélt magyarul, ugyanis fojtott hangon, mint aki önmagával társalog, ekképpen szólt:

– Nem tola克斯zol, öcsém, mert felrúglak, mint hetvenötben Nyilasit.

Lévén, hogy ott volt a kezemben a két korsó Klášter és a két abszint, túlzás volna azt állítanom, hogy harcra kész lendülettel fordultam sarkon. Ha volt is bennem harcra készség, menten elpárolgott, amikor láttam, hogy az ősz hajú férfiú legalább másfél fejjel magasabb nálam. Úgy nézett le rám odafentről, hogy inkább jobbnak láttam barátságos-érdeklődőre venni a figurát.

– Maga tényleg felrúgta Nyilasi Tibort? Mármint a focistát?

Lebiggyesztette a száját, és tekintete a terrárium irányába révedt a vendégsereg feje felett, mint aki egy hajdanán fájdalmas, ám azóta keserédessé szelídült esemény emlékeit idézi fel.

– Igen, hetvenöt októberében, az Üllői úton. Mit tehettem volna, ha egyszer hét-egyre vezettek?

Kapás van, ez lehet a sztori, amit brünni látogatásomtól remélten, gondoltam magamban, és ha nem lett volna szükség a jobbomra a söröskorsó és a stampedli megtartásához, akkor biztosan hátra veregetem az öreg Góliátot.

– Ott ülök, annál a padnál egy jó cimborámmal, ő is magyar – próbáltam egyetlen kézmozdulat nélkül, fejbólintással jelezni az irányt asztalunk felé, amelynek sarkánál Tibor kuporgott a padon, lábai között Mona Lisával, arra várva, hogy visszatérjek a nemes cseh nedűkkel.

A derék morvák voltak olyan kedvesek, hogy újdonsült cimboránknak is helyet szorítottak a fapadon, pedig az öregúr élemedett korának dacára is elfoglalt legalább annyi helyet, mint másfél standard kiszerezésű egyén. Engedtem, hogy először ő üljön le, aztán mellé préseltem magam. Közben, már csak megszokásból is, lepillantottam az asztal alá, hogy lássam, mit csinál Mona Lisa. Meg kell valljam, gőzöm sincs róla, hogy mit csinált, ugyanis amit odalent megpillantottam, ráadásul két példányban, az még a sisakos kaméleonnál is jóval egzotikusabb volt.

Az öregfiú legalább negyvennyolcas, ha nem ötvenes méretű csukát hordott.

Gyorsan felegyenesedtem, hogy megbizonyosodjak afelől: a stampedlis poharak még tele vannak, tehát egyelőre kizárt, hogy az abszint láttassa velem azt, amit látni vélek.

Szapáry Tibi barátom azonban szintén olyan képet vágott, mintha a Loch Ness-i szörny, de legalábbis a medjugorjei szűz jelent meg volna előtte.

– Lajosarany... – suttofta maga elé, aztán felpattant, haptákba vágta magát, Mona Lisa pórázát átvette a baljába, és kezét nyújtott újdonsült asztaltársunkak.

- Arany L'ubomír - mutatkozott be a férfiú, miközben először Tibivel, aztán velem is parolázott. Valósággal eltűnt a markom az övében.

- Kedves Lajos, engedje meg, kérem, hogy átpasszoljam önnek az abszintomat. A tisztelem jeléül. Én majd koccintok sörrel, elvégre errefelé azt is szabad - nyújtotta a stampedlis poharat termetes asztaltársunk felé Tibor. A férfiú összecsendítette a pohárkát az enyémmel, aztán óvatosan, nehogy tartalmából egy cseppnyi is kilöttyenjen, Szapáry Tibor korsójához is odaérintette. Aztán mindketten lehajtottuk a méregzöld italt, miközben embereset húzva belőle vendéglátóm is feléig ürítette a Klásteres kriglit.

- Na, elmegyek még egy kör abszintért - indult Tibor a söntés felé.

- És ez itt odalent kicsoda? Egy kutyus? - kérdezte a férfiú, miközben megpróbálta úgy csavargatni irdatlan felsőtestét, hogy lepillantasson az asztal alá.

Amint sikerrel járt, tüstént visszahőkölt, és sietősen kiegyenesedett a padon. Észrevettem, hogy Tibor barátom feje fölött a kocsma kőfalába illesztett terrárium felé pislantott, mintha éppen azt ellenőrizte volna, a megszokott helyén van-e Mona Lisa megtermettebb fajtása.

- Ez itt Mona Lisa, Tibor barátom sisakos kaméleonja, kedves... de hogyan is szólítsam? Lajosnak, vagy... ne haragudjon, de nem emlékszem, mi volt az a cseh név, amelyen bemutatkozott.

- Nem cseh, hanem szlovák. Pozsonyi vagyok. De magyar. Mindegy. A személyemben meg a születési anyakönyvi kivonatomban az áll, hogy L'ubomír. Az öregem annyira berúgott a születésem örömére, hogy amikor megkérdezte az orvos, mi legyen a nevem, megkavarodott, és azt felelte: L'ubomír. Állítólag a dokit is L'ubomírnak hívták, tehát lehet, hogy csak pertura váltott vele az öreg, ő meg azt hitte, hogy a nekem szánt nevet hallja. Tudod, akkoriban az efféle döntéseket nem bízták az asszonyra. Ami, úgy tűnik, hiba volt. Így lettem L'ubomírrá, papíron, bár egyetlen olyan alkalomra sem emlékszem, hogy apám így szólított volna.

- Hanem inkább Lajosnak hívta.

- Igen, és nem csak ő. Bár soha sem bántam, ha L'ubomíreznék, mindig, mindenütt Lajos voltam. Még akkor is, amikor leigazolt a Zbrojovka, a brünni Fegyvergyár fociapata.

- Nem is tudtam, hogy van Brünnben fegyvergyár.

- Bizony van - vágott közbe Szapáry Tibi, aki éppen ekkor ért vissza az asztalunkhoz, három, abszinttal teli féldecis poharat egyensúlyozva ujjai között.

- Tudod, melyik a Mauser gépkarabély? A második világháborús filmekben mindig olyannal lövöldöztek a nációk. Na, azt is itt készítették - vette vissza a beszélgetés fonalát Lajos-L'ubomír.

- Tiborom, még a Messerschmidtek hajtóművét is itt gyártották, Brünnből pár kilométerre, a sloupi barlangban, amit átalakítottak titkos repülőgépmotor-összeszerelő üzemmé. Ha nem leszel túlságosan másnapos, holnap megnézhetjük. Jut eszembe: egészségetekre.

Mindhárman fenéig ürítettük az abszintos poharat.

– Na, de visszatérve a nevem történetére, elmondom, hogy maradtam brünni focistaként is Lajos. Egyszerű az oka: a csapatban volt egy másik L’ubomír is, úgyhogy az edző, csak hogy megkönnyítse a dolgunkat és a sajátját is, elkezdett Lajosnak szólítani. Úgyhogy hetvennyolcban, amikor országos bajnokok lettünk, az egész lelátó, meg a tévékommentátor is azt ordította a góloknál, hogy *Lájošaran’! Lájošaran’!* Na de most legyetek ti az én vendégeim egy pohár abszintra – és ezúttal ő állt fel, hogy elcaplasson jétitalpán a bárpult felé.

– Tibor, barátom, le a kalappal előtted. Csak úgy, taláalomra, befordulsz velem a kocsmába, és rögvest megismerkedem egy csehszlovák magyar világsztárral.

– Régen volt már az, barátom. Lajosarany felett eljárt az idő. Nem akkora helyi hős már ő, mint ahogyan előadja. De amikor magyarokkal találkozik, mindig szereti nekik sztárolni magát. Nem most hallgatom először kocsmasztálnál a sztoriját, de nem bánom. Neked érdekes, ő meg miért ne élhetné újra egy kicsit a régi dicsőséget. A sztorizását persze abszintokkal kell honorálnia a hallgatóságnak, de szerintem nem bánjuk, ugye?

– Én biztosan nem – feleltem, és valóban kezdtem úgy érezni: nem volna szükségem hosszas győzködésre ahhoz, hogy akár az egész kocsmát meghívjam egy körre, pusztá jófejségből.

– Annyit azért tudj, hogy Nyilasit hetvenöt októberében, amikor szarrá verte a Zbrojovkát a Fradi, biztosan nem rúghatta fel. Legalábbis nem a pályán, max az öltözőben. Lajosarany ugyanis a kispadról nézte végig az egész meccset. Mondom én, nem volt akkora sztár ő, mint amekkorának kiadja magát. De csend, már jön is visszafelé.

– Egészségetekre, fiúk – eresztette szívlapátnyi tenyeréből a felespoharakat az asztalra Lajosarany, aztán ismét koccintottunk. Alighogy felhörpintette a zöld nedűt Tibor, rögvest felöltötte a tiszteletteljes érdeklődő ábrázatát, és újdonsült asztaltársunkhoz fordult.

– Sztár voltál, Lajos. Egész Csehszlovákiában. És azon túl is. Megérdemeltem. A legnagyobbak egyike. De mégis, miért hagytad abba végül a focit?

Az előző fél óra során rohamtempóban elfogyasztott abszintok ekkor érhettek célhoz, ugyanis Tibor barátom kérdésére még szóról szóra emlékszem, de arra, ami a rákövetkezőkben hangzott el, már csak nagyvonalakban. Lajosarany arról beszélt, hogy a Zbrojovka sikerének kiteljesedésével a focicsapat tagjai belekezdtek egy kis, ahogyan ő mondta, „mellékbizniszbe”. Az ügylet nagyjából arról szólt, hogy egy megbízható nyomdász cimborájuk minden hazai meccsükre nyomtatott két-háromszáz többletjegyet, ezeket aztán az edző és a futballisták osztották szét egymás között egyenlő arányban, és passzolták tovább az érdeklődőknek saját csatornáikat és ismeretségi körüket használva, persze saját zsebre. Aztán végül szemet szúrhatott a hatóságoknak a focimeccs-jegy feketekereskedelem, ugyanis az edző idejét látta a kármentésnek. Ezt pedig úgy bonyolította le, hogy magához hívatta Lajosaranyt, és

elmondta, egy barátságos mérkőzés előkészületeiről kellene másnap Bécsben tárgyalnia az SK Rapid menedzsmentjével, de nem érzi jól magát, úgyhogy ha nincs akadálya, megkérné Lajost, üljön fel a hajnali első vonatra az osztrák főváros felé és helyettesítse, várni fogják majd az osztrákok a *Hauptbahnhofon*.

Így történt, hogy a gyanútlan Lajosarany reggel kiment a brünni főpályaudvarra, aztán mire Břeclavnál átlépte a Csehszlovák-Osztrák határt, és Brünnben kinyitottak a kioszkok, a *Moravská rovnost* azzal a hírrel a címlapján került a standokra, hogy *Lelepleződött a futballista jegyző, és – így az alcím – L'udovit Arany nyugatra szökött a felelősségre vonás elől*.

Arra is emlékszem, hogy Tibor hozott még egy rundót a zöldből, és amikor azt is felhörpintettük, Lajosarany elköszönt, és távozott. Mi úgy döntöttük, felhajtunk még egy korsó sört, hogy megszelídítse odabent az abszintokat. Épp, hogy csak behörpölhettünk a habjába, amikor odakintről sivítás és dörrenések hangzottak fel.

Bizonyára a sokk és a vele járó adrenalinlöket miatt lehet, de a rákövetkező néhány percről a tömérdek elfogyasztott ital dacára is viszonylag tiszta emlékeket őrzök.

– Gyere Milán, már megint tűzijátékozik valaki a Špilberken. Nézzük meg, szép szokott lenni – szólta Tibor. Míg a szemlátomást igencsak álmos Mona Lisát is magunk mögött vonszolva kitámolyogtunk a *Kocsmá a hülye helyen* elé, addig elmondta, hogy Csehországban teljesen legális a tűzijáték. Persze nem az éjszaka közepén, de ez senkit sem érdekel igazán, mert amíg a rendőrök felérnének a Špilberkre, addig a látványos mulatságra vágyó társaságnak úgyis sikerülne ellőnie az összes rakétát.

A többi vendéggel egyetemben mi is kiálltunk a kocsmá elé, és a hegytető felé fordítottuk a tekintetünket. Fent, a református templom csillagán túl csillámporhoz hasonlatos szikrafelhők, karmazsinvörös tűzzuhatag és a szivárvány minden árnyalatában pompázó lángrózsák festették színesre az eget, és visszfényükkel a mi arcunkat is. Az egyik villanás során mintha a *Metro Music Clubban* látott öltönyös fickó alakját láttam volna lefelé igyekezni a Pellicova felől a lépcsősoron, ám amikor a következő rakéta elpukkant, már senki sem volt ott. Végül pár káprázatos perc múlva elhalkult a rakéták sivítására és a patronok robaja, én pedig Tiborhoz fordultam, hogy elmondjam neki: ez az este egészen közel járt a tökéleteshez, úgyhogy ideje felhörpintenünk a maradék sört, aztán hazamennünk és nyugovóra térnünk, főképp, ha másnapra a *Madzsari* továbbbírása mellé még barlangtúrát is akarunk tervezni.

Ekkor vettem észre, hogy a barátom markában tartott póráz végén üres a hám.

– Tibor...

– Mondjad, Milánom.

– Mona Lisa... azt hiszem, elrabolták.

Tibi először reményteljes céltudatossággal szaladt be a kocsmába, benézett az asztalok alá, és azt is alaposan leellenőrizte, valamiféle félreértés folytán nem tette-e be valaki elkószált jószágát a terráriumba a másik kaméleon mellé, de hiába. Tibor aztán felrohant a lépcsősor tetejére, bekukkantott a kerítésrácsokon át a református templom kertjébe, és a Pellicovát is felderítette bő száz méternyi távon mindkét irányban, míg én lent, a Pekařská utcán végeztem terepszemlét. Hasztalan. Mona Lisának nyoma veszett.

Tibor először őrjöngött, egyszer a kocsmasztalt, másszor a saját fejét öklözte, hol a cseheket nevezte sunyi, gyáva, sötétben bujkáló gazembereknek, hol pedig önmagát semmirevaló, hitvány, megbízhatatlan alaknak, akire egy csorba bögrét is vétek volna rábízni, aztán meg csak bámult maga elé üveges tekintettel.

Mentális egészségünk megóvása végett gyorsan rendeltem még egy kör abszintot. Az itálnak sikerült visszahoznia Tibort a kétségbeesett apátiából, nekem azonban végképp betett az újabb pohár. Arra még emlékszem, hogy megbeszéltük: Tibor a Špilberket járja be az *U Albertától* fel, a várfalig, aztán a Pellicova végén álló ortodox templomig és vissza, míg én azt ellenőrzöm, nem kószált-e el a városközpont felé Mona Lisa. Ettől kezdve viszont csak látomászerű emlékképeket őrzök az estéből: azt, hogy részeg fiatalokat kérdezgetek angolul, nem láttak-e egy Mona Lisa nevű zöld kaméleont valamelyik kocsmában, aztán kiürülnek az utcák, és ömleni kezd az eső, egy idő után kihunynak az utcai lámpák fényei, én ott maradok a koromsötétben, egyedül, körülöttem hangorkán, a villámok fel-felvillanó fényében próbálok megtalálni a Tibor háza felé vezető utat, egy sárkány vicsorog előttem kecskeszakállal, düledt szemekkel, pórázon vezetett, háromfejű kutyáját próbálja visszafogni egy nálamnál legalább kétszerte magasabb, meztelen fickó, aki valami lenyúzott állat bőrét viseli sapkaként, aztán egy torony táncol spirálszerű, örvénylő mozgással a magasban, egy sötét alagútba érek, amelynek falai vakító fehér fénnel ragyognak fel a villámok fényében, jobbomon egy faküllős kerék lebeg fejmagasságban, mintha attól félnék, hogy rám zuhan, megragadom, aztán nem merem elengedni, attól rettegven, hogy ha lazítanék a szorításomon, akkor magam hanyatlanék valami feneketlen mélységbe, a következő villámcsapásnál azonban mégis eleresztem, hanyatt esek, fekszem, hátamat hideg, nedves kő nyomja, megint dörren egyet, krokodilszerű szörnyeteget látok lebegni magam felett, feltápáskodom, egyensúlyomat megtartani próbálva támolygok az izamós utcaköveken, arcomon eső és verejték patkzik, végül remegő ujjakkal kiügyeskedem a zsebemből a kulcsot, amit Szapáry Tibi barátomtól kaptam, beteszem magam mögött a lakása ajtaját, térdre rogyok a küszöb előtt, aztán filmszakadás.